

Co všechno naše děti dokážou, aneb příběh jednoho příměstského tábora - Broumovsko

Napsal uživatel Daniela Vojtěchová, Martina Váňová, Pavel Frydrych
Středa, 13 Březen 2019 04:50

Jarní příměstský tábor v Muzeu papírových modelů se koná pravidelně už od roku 2013. Letošní rok byl poprvé podpořen finančně z grantu MAS Stolové hory. Ale všechny informace o táboře nejspíš už víte a znáte. Kromě toho, že jsme byli v klášteře v Broumově na několika programech, kromě toho, že jsme každý den hned ráno chodili cvičit do Zeleného domečku, kromě toho, že jsme odpoledne pracovali a kromě toho... ještě jsme určitě na nějaké to "kromě toho" zapoměli. Ale to nejzajímavější se stalo ve středu 6. března po obědě.

{jathumbnail off}

Středa je takový unavený den. Spousta je toho už za námi, spousta ještě před námi a venku zrovna svítlo slunce. Tak jsme děti vybavené míči nebo kriketem nechaly vyběhnout na chvilku ven před Muzeum. Neřízeně řízená zábava, kdy se základy všech okolních staveb pod hlukem smíchu trochu chvěly.

Po půl hodině děti přiběhly do Muzea za Martinou a Danielou, protože vymyslely úžasný nápad. "Zítřa uděláme bazar," volaly jedno přes druhé. "Budeme prodávat věci, které jsme tady vytvořili, a maminky nám upečou buchtu. Vymyslíme nějaké hry a všechny peníze, které vybereme, dáme nemocným lidem do Hospicu!" A bylo to na světě.

Pavel dostal za úkol vytisknout podle přesných instrukcí pozvánky a na druhý den zajistit přesný počet stolů a židlí, aby bylo kde prodávat a vybírat dobrovolné vstupné. A ve čtvrtek ráno začaly děti přicházet na příměstský tábor s koláčem, buchtami, přinesly muffiny a zákusky, které upekly nebo koupily maminky. Přišly s náramky, které samy vyrobily, se záložkami do knížek... a odpoledne to vypuklo. Ani jeden z dospělých jim do přípravy nemluvil, pokud nebyl přímo požádán. "Pavle potřebujeme pět stolů a devět židlí." "Martino, potřebujeme barevné fixy." "Danielo, ještě jeden papír..." a po obědě už bylo vidět, jak se na třetí hodinu těší.

A oni skutečně začali přicházet rodiče a kolemjdoucí, lidé s pozvánkami v ruce a všichni

Co všechno naše děti dokážou, aneb příběh jednoho příměstského tábora - Broumovsko

Napsal uživatel Daniela Vojtěchová, Martina Váňová, Pavel Frydrych
Středa, 13 Březen 2019 04:50

přispívali do kasiček, zakousli si skvělý koláč nebo muffin, hodili si míčkem na plechovky nebo proběhli s míčem slalom mezi kužely. Během hodiny, kdy probíhal bazar a hry, dokázaly děti vybrat 1 143 korun.

My dospělí, to vše bereme velice vážně a odpovědně. Jak dlouho by nám trvala příprava takové akce? A pustili bychom se do ní vůbec? A s lidmi, které známe teprve třetí den? Spoustě z nás bude připadat tento příběh neuvěřitelný, co děti dokázaly samy vymyslet, zařídit, zorganizovat, připravit a nakonec si to všechno i ohromně užít. Ale když jsme s nimi o bazaru mluvili, bylo to pro ně prostě úplně normální. Něco udělat pro jiné, pomoci nemocným...

Nám dospělým v této věci připadl nelehký úkol, neplést se jim, nemanipulovat je, jen trpělivě pozorovat a být na požádání nápomocen. A nebylo to lehké, strach z toho že nikdo nepřijde a budou děti zklamané, strach, že nestihneme vše včas nachystat, že nebude co příchodím nabídnout... Zvládli jsme to! Tahle akce byla skutečně od prvního nápadu až do samého konce práce jen a jen patnácti dětí, které se sešly na jarním příměstském táboře v Muzeu papírových modelů.

Nakonec děti napsaly dopis, který jsme odeslali spolu s penězi a fotkou do Hospice. Poslední věta z toho dopisu mluví za vše: "Rádi pomáháme!"

Jak už to tak bývá, dospělým to nakonec nedalo a tak se připojili v závěru. Spolek Apeiron přidal k penězům ze sbírky 500 korun a firma MycoMedica ještě dalších 1 000 korun. Takže na účet Hospicu v Červeném Kostelci nakonec od dětí putuje krásných 2 643 korun!

Všem, kteří přispěli, ať už na místě nebo pomohli dětem s výrobou prodejních věcí na bazárek, patří naše veliké poděkování. A to největší samozřejmě těm krásným 15 dětem, bez kterých by nic takového nemohlo vzniknout. A tak nás napadá: není nakonec někdy dobře nechat je, aby samy něco vymyslely? Protože to evidentně nemusí být vždycky lumpárny.

Takže: Míšo, Natálko, Eliško, Matěji, Terko, Karolíno, Tomáši, Sabčo, Emo, Michale, Jitko, Nelinko, Pepčo, Nelo a Martine – DĚKUJEME, ŽE JSME MOHLI BÝT U TOHO. Děkujeme, že jste nám to ukázali a děkujeme, že jste to nevzdali! A moc se těšíme, co vymyslíte příště.

Co všechno naše děti dokážou, aneb příběh jednoho příměstského tábora - Broumovsko

Napsal uživatel Daniela Vojtěchová, Martina Váňová, Pavel Frydrych
Středa, 13 Březen 2019 04:50

[.pagenavbar{z-index: 0;}](#)

[.pagenavbar{z-index: 0;}](#)

[.pagenavbar{z-index: 0;}](#)

Co všechno naše děti dokážou, aneb příběh jednoho příměstského tábora - Broumovsko

Napsal uživatel Daniela Vojtěchová, Martina Váňová, Pavel Frydrych
Středa, 13 Březen 2019 04:50

[.pačenačban/z](#) index: 0;}

[.pačenačban/z](#) index: 0;}

[.pačenačban/z](#) index: 0;}

Co všechno naše děti dokážou, aneb příběh jednoho příměstského tábora - Broumovsko

Napsal uživatel Daniela Vojtěchová, Martina Váňová, Pavel Frydrych
Středa, 13 Březen 2019 04:50

[zpět na článek](#)